

РЕШЕНИЕ

№ 38

гр. П. 13.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П. XII СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Маринела Г. Стефанова

при участието на секретаря Димитринка Г. Лефтерова
като разглежда докладваното от Маринела Г. Стефанова Гражданско дело № 20233520100565 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.439 от ГПК, и е образувано след изпращане на материалите по гр.д. **г. по описа на СРС, по компетентност на РС-П.

Ищецът- Г. М. С., действаща чрез адв.С.В. от АК-Р., твърди в исковата молба, че на 07.06.2013г. в полза на *** бил издаден Изпълнителен лист, с който били осъдени Г. М. С. (ищец по делото) и В.А.Х. солидарно да заплатят на кредитора си: сумата 13578.09лв., представляваща неизпълнение по парично задължение по договор за кредит от 09.10.2012г., ведно със законната лихва, считано от 04.06.2013г. до окончателното изплащане на задължението; сумата 1235.44лв. - договорна лихва за периода от 26.02.2013г. до 03.06.2013г.; сумата 372.08лв. - наказателна лихва за периода от 03.03.2013г. до 03.06.2013г.; сумата 60.00лв. - заемни такси; сумата 304.91лв. - разноски по делото и сумата 554.00лв. - юрисконсултско възнаграждение.

Твърди се, че на 24.09.2013г. ** прехвърлила пакет от вземанията си по кредити на „*** с Договор за покупко-продажба на вземания (цесия).

По Молба на „***, гр. С. било образувано на ИД №1032 по описа за 2016 г. на ЧСИ - В.П. с рег.№879 при КЧСИ.

Ищецът счита, че това дело било образувано без да било налице писмено доказателство относно настъпилото прехвърлително действие на същия, поради което „*** не бил встъпил в правата на **, като излага подробни доводи за това.

Ищцата твърди още, че в цялото производство по образуваното ИД №1** г. на съдебния изпълнител не били възлагани правомощията по чл.18 от ЗЧСИ. „*** посочил извършване на две изпълнителни действия, като по отношение на ищцата - налагане на възбрана на недвижим имот, а по отношение на другия длъжник В.А.Х. - налагане на заповед върху банкови сметки, като от трудовото ѝ възнаграждение била общата събрана сума в размер на 2 075,00 лв.

Твърди се още, че възбраната на нейния недвижим имот, била вписана на 27.06.2016г., а имота бил продаден на публична продажба по ИД №280/2012г. по описа на ДСИ при РС — Т., с Постановление за възлагане на недвижим имот от 18.08.2016г.

Счита, че от дата на вписването на наложената възбрана до 27.06.2018г. спрямо нея не били предприемани никакви изпълнителни действия, поради което настъпили правните последици по чл.433, ал.1, т.8 ГПК, като прекратяването на това основание настъпвало по силата на закона.

Счита се още, че от 27.06.2016г. до 27.06.2021г. изпълняемото право по ИЛ от 07.06.2013 г., издаден в полза на **, не съществувало по отношение на ищцата, тъй като било погасено по давност.

Тъй като по изпълнителното дело не бил налице надлежен акт на ЧСИ за прекратяване на изпълнителното производство спрямо „***“, обосновавало и правния интерес за предявяване на исковите претенции спрямо него. Твърди се още, че по изпълнителното дело не бил налице надлежен акт на ЧСИ за конституиране на „***“ ЕООД като взыскател.

Ищцата счита, че цесията, която не била индивидуализирана между „***“ и „***“ ЕООД, не я обвързала. В кориците на изпълнителното дело няма никакви данни - цедента нито самостоятелно, нито чрез упълномощаването на цесионера да предприел уведомяване по смисъла на чл.99, ал.3 ЗЗД. Липсата на този елемент от фактическият състав по прехвърлянето на вземането, при валидност на същото, означавало, че поддържаното от цесионера частно правоприемство спрямо ищцата, не било доказано, респективно не били налице изискуемите елементи от фактическият състав за конституирането му като взыскател. Неизпълненото задължение за съобщаване на цесията водело до неговата непротивопоставимост на длъжника, тъй като в случая съобщението за сключването му се предхожда от изпълнение, престирано на досегашния кредитор.

Предвид изложените доводи ищцата счита, че всички предприети изпълнителни действия спрямо нея след 27.06.2021 г. са незаконосъобразни, в това число и усвояването на сума в размер на 5180.92лв. от банкова сметка на непълнолетното ѝ дете.

С оглед изложеното ищеца, в първоначалната искова молба, моли съда, да признае за установено, че по отношение на „***“ гр.София не съществува вземане по ИЛ от 07.06.2013г., издаден в полза на ** по ч.гр.д. №**г. по описа на РС-Т., поради липса на материална легитимация, а в условията на евентуалност иска от съда да признае за установено, че ищеца не дължи на двамата ответника сумите по ИЛ от 07.06.2013г., по ч.гр.д. №**г. по описа на РС-Т., като погасени по давност.

В молба за отстраняване на нередовности (вх.№**г., намираща се на л.93 от гр.д. **г. по описа на СРС) иска от съда да приеме за установено, че спрямо ищцата не съществува вземане по ИЛ от 07.06.2013г., издаден в полза на ** по ч.гр.д. №**г. по описа на РС-Т., като същото е погасено по давност към 07.06.2018г., считано от 07.06.2013г. Претендира и разноси.

Редовно призван за с.з., се явява лично и с упълномощения представител- адв.С.В. от АК-Р., която по същество пледира за уважаване на исковата претенция, така като е предявена.

В едномесечния срок и по реда на чл.131 от ГПК постъпи писмен отговор от ответника ** (правоприемник на „***“ гр.София), действащ чрез ю.к.Ф.Исуфова, в който оспорва предявеният иск.

В едномесечния срок и по реда на чл.131 от ГПК постъпи писмен отговор от ответника „***“ ЕООД, гр.С. действащ чрез адв.М.Н. от АК-В.Т., в който оспорва предявеният иск.

Доводите и съображенията на двете ответни страни са идентични.

На първо място **, счита, че предявения иск бил недопустим, тъй като не се оспорвало съществуването на вземането въобще, а целяло установяване невъзможност на

кредитора да го събира принудително.

На следващо място и двете ответни страни считат предявения иск за неоснователен и недоказан.

Не се оспорва от тях, че в полза на ** бил издаден изпълнителен лист против Г. М. С. и В.А.Х..

Не се спори и за това, че за удовлетворяване на правните си интереси кредитора инициирал образуване на ИД № 1**г. при ЧСИ В.П., рег. № ***.

Твърди, че налице били сключени два броя договори за прехвърляне на парични вземания /цесии/, а именно: Договор от 24.09.2013г. сключен между Банка ДСК ЕАД - цедент и „*** – цесионер и Договор от 19.04.2022г. сключен между „ОТП Факторинг България“ ЕАД - цедент и „***“ ЕООД –цесионер, които били валидни.

Излагат се подробни твърдения, че за основателността на иска по чл. 439 ГПК срещу конституирания в изпълнителното производство нов кредитор (цесионер) било без значение установяването на надлежно уведомяване на длъжникът по смисъла на чл.99, ал.4 ЗЗД за извършена цесия, тъй като този факт не рефлектирал върху дължимостта на вземането - то съществувало и следвало да бъде удовлетворено принудително от съдебния изпълнител, като не освобождавало длъжника от отговорност за погасяването му.

На следващо място, считат, че ищеца не разполага с правен интерес от оспорването на договорите за цесия.

Оспорва твърдението, че прекъсването/спирането на давността по отношение на един длъжник в изпълнителното производство не оказвало влияние върху течението на погасителната давност по отношение на другия солидарен длъжник в изпълнителното дело. Изразява несъгласие и с твърдението, че била настъпила перемпция по силата на чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК.

Твърди се, че по изпълнителното производство на 27.06.2016г. била наложена възбрана на недвижим имот, собственост на Г. М. С.. На 27.03.2017г. по молба на предходния взыскател „***“ бил наложен запор на трудовото възнаграждение на В.А.Х., в резултат на който до 15.01.2019г. вкл. регулярно постъпвали парични суми.

Счита се, че извършените действия спрямо едно от солидарно задължените лица имат действие и спрямо останалите. Плащането от един от длъжниците намалявало общото задължение и освобождавало от отговорност за тази част и останалите длъжници, а едновременно извършване на принудителни действия спрямо всеки от длъжниците би довело до прекомерно начисляване на разноски по изпълнението. Затова и срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК течал общо за всички солидарни длъжници по делото, а не поотделно за всеки един от тях. След като имало едно изпълнително дело, поисканите действия от взыскателя се отнасяли общо за всички длъжници, поради което нямало как за един длъжник да важал един срок, а за друг да важал друг срок.

На следващо място счита, че вземането не било погасено по давност, като за това свое твърдение се позовава на ТР №2/2013г. на ОСГТК на ВКС. Счита се, че погасителната давност в изпълнителното производство се прекъсвала многократно, и от всяко прекъсване започвала да тече нова такава. Така в конкретиката на случая, погасителната давност по отношение задължението по изпълнителното производство била прекъсната на 27.06.2016г. - с налагане на възбрана върху недвижим имот; на 27.03.2017г. - налагане на запор на трудово възнаграждение; на 22.07.2020г. - опис на движими вещи; на 16.10.2020г. - запор на трудово възнаграждение; на 16.10.2020г. - запор на МПС; на 20.04.2021г. - опис на движими вещи; на 03.10.2022г. - запор на банкови сметки и т.н. Считано от всяко прекъсване на давността за вземането започвала да тече нова такава, която отново била петгодишна.

Твърди , че независимо, че част от принудителните действия били насочени основно

към единия длъжник по делото, то тези действия имали действие и по отношение на останалите солидарно отговорни лица. Погасителната давност бил институт, който следвало задължението, а не лицата, и в случая две солидарно задължени лица отговаряли за едно неделимо задължение.

Във връзка с изложените подробни доводи, ответниците молят съда, да постанови решение, с което да отхвърли така предявени иск като неоснователен и недоказан.

Редовно призован за с.з., за "****", се явява процесуален представител-ю.к.Ф.Исуфова, която по същество пледира за отхвърляне на исковите претенции.

Редовно призован за с.з., за „****“ ЕООД не се явява представител. От процесуалния представител на същия е депозирано становище по същество на спора, в което иска от съда да отхвърли исковите претенции.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, прие за установено следното от фактическа страна:

Видно от приложеното ч.гр.д. №**г. по описа на РС-Т., по подадено от "****" заявление по чл.417 от ГПК срещу Г. М. С. и В.А.Х., била издадена заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ №***г., за солидарно заплащане на сумата 13578.09лв. , представляваща неизпълнение по парично задължение по договор за кредит от 09.10.2012г., ведно със законната лихва, считано от 04.06.2013г. до окончателното изплащане на задължението, за сумата 1235.44лв. - договорна лихва за периода от 26.02.2013г. до 03.06.2013г. за сумата 372.08лв. - наказателна лихва за периода от 03.03.2013г. до 03.06.2013г., за сумата 60.00лв. - заемни такси, за сумата 304.91лв. - разноси по делото и за сумата 554.00лв. - юрисконсултско възнаграждение. Посочено е, че вземането произтича от неизпълнение на парично задължение по договор за кредит от 09.10.2012г. Към ч.гр. дело е приложен както този договор, така и договор за поръчителство от 09.10.2012г., сключен между банката и Васвие Насуф. Приложени са и договор за кредит за текущо потребление от 30.08.2007г. и договор за поръчителство от 27.08.2007г., сключени между банката и двамата длъжника, както и договор за издаване на кредитна карта от 30.08.2007г., сключен с Г. С..

Не се спори за това, че въз основа на така издадената заповед за изпълнение, в полза на "****" е издаден и ИЛ на 07.06.2013г.

От приложения договор за покупко продажба на вземания (цесия) от 24.09.2013г., се установява, че "****" е продала на „****“ свои вземания, в т.ч. и по отношение на Г. М. С., видно от приложеното Приложение №1 към договора. Представено и потвърждаване за настъпилото прехвърляне на вземанията, както и пълномощно за уведомяване на длъжниците от името на цедента. Видно от приложеното писмо (на л.48 от делото) на длъжника Г. С. е изпратено уведомление за извършеното прехвърляне на вземането, което е получено лично от нея, на 30.10.2013г. , съгласно приложената обратна разписка.

От приложеното в цялост ИД № 1**г. при ЧСИ В.П., рег. № ***, се установява, че същото е образувано по молба от „****“, против длъжниците Г. М. С. и В.А.Х., на основание издадената заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ №***г. и ИЛ от 07.06.2013г., ч.гр.д. №**г. по описа на РС-Т.. С депозираната молба за образуване на ИД, от страна на вискателя е поискана възбрана на три имота на Г. М. С. и запор на банкови сметки на В.А.Х..

След снабдяване с необходимите справки и актове за собственост, по искане на ЧСИ Петров, е наложена възбрана на недвижими имот, собственост на Г. С., находящ се в гр.Т., вписана под №171, т.І, дв.рег.№***г. на СВ при РС-Т..

Изпратена е и поканата за доброволно изпълнение до длъжника С., която е получена от нея, на 07.06.2016г.

Видно от приложеното Постановление за възлагане на недвижим имот от 18.08.2016г. (приложено на л.80 от гр.д. №**г. на СРС), недвижимия имот, който е бил възбранен е продаден по ИД №280/2012г. по описа на ДСИ при РС-Т..

С молба от 10.03.2017г., взыскателя е поискал от ЧСИ предприемане на действие - налагане на заповест за трудово възнаграждение по отношение на длъжника В.А.Х.. В тази връзка е изпратено заповестно съобщение до Кооперация „Обнова“, с.Черни осъм, получено на 05.04.2017г., и потвърдено на 10.04.2017г.

След това ежесечно от м.април 2017г. до м.12.2018г. са превеждани суми от заповестното трудово възнаграждение на длъжника Насуф. Във връзка с прекратяване на ТПО с този длъжник, считано от м.01.2019г. е спряно ежесечното превеждане на суми, за което ЧСИ е надлежно уведомен.

След това по ИД са извършване справки по отношение и на двамата длъжника.

На 16.10.2020г., ЧСИ е изпратил заповестно съобщение до ОД МВР-Р., за налагане на заповест на л.а. „***“, рег.№ **, собственост на Г. С. От приложеното писмо от ОД МВР-Р. се установява, че заповест на този лек автомобил не е наложен, поради това, че превозното средство има предстоящ собственик.

С молба от 28.09.2022г., втория ответник-„***“ ЕООД е поискал от ЧСИ Петров да бъде конституиран като взыскател по посоченото ИД. Към нея са представени и доказателства - Договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от 19.04.2022г., по силата на който „***“ прехвърлил на-„***“ ЕООД свои вземания в т.ч. и по отношение на Г. М. С., видно от приложеното Приложение №1 към договора. Представено и потвърждаване за настъпилото прехвърляне на вземанията, както и пълномощно за уведомяване на длъжниците от името на цедента. Приложеното е и уведомително писмо от 27.09.2022г. до длъжника Г. С., за което няма данни да е връчено. На самата молба, на 28.09.2022г. ЧСИ е написал, че конституира взыскателя, налага заповест на сметка в „Юробанк“, както и е изискал справки от ТД на НАП, СВ, АПИС, ГРАО и др. Видно от приложените доказателства изпратеното заповестно съобщение до „Юробанк“, е получено на 13.10.2022г., като на 17.10.2022г., банката е уведомила ЧСИ, че наличността по сметката не е достатъчна за покриване на цялата сума.

На 17.10.2022г. е депозирана молба от Г. С. за вдигане на заповеста върху банковата й сметка в банката, която е изпратена за становище до взыскателя (видно от резолюцията на молбата). На 02.11.2022г. взыскателя е депозирал становище по молбата, като е поискал от ЧСИ да бъде оставена без уважение

От приложеното извлечение от сметка се установява, че на 28.10.2022г. от сметката на Г. С. по сметка на ЧСИ е преведена сумата от 5180.92лв.. От тази сума, на 24.11.2022г. - 4559.72лв. са преведени на „***“ ЕООД,; -440лв. са преведени по сметка на ЧСИ, с пояснение-т.26, както и 180.00лв. също са преведени по сметка на ЧСИ, с пояснение-неолихвяеми.

Със заявление от 16.12.2022г. пълномощника на ищцата е поискала изготвяне на копие от образуваното ИД. Видно от приложеното писмо и обратна разписка към него, копие на ИД е получено на 19.01.2023г.

На 12.01.2023г. и съотв. на 04.10.2023г. взыскателя е поискал да се извършат справки в Регистъра на банковите сметки, както и справка в НОИ за съществуващите трудови договори на двамата длъжника, които молби са уважени. Във връзка с постилата информация към 06.10.2023г. за съществуващ трудов договор сключен с Г. С., на 09.10.2023г. е изготвено заповестно съобщение до Община П. за налагане на заповест за трудово възнаграждение на длъжника, както и заповестно съобщение до ** за налагане на заповест на сметка на длъжника. На 13.10.2023г. ** е уведомила ЧСИ за наличието на сметки и наложения заповест. А Община П. видно от приложеното писмо от 20.10.2023г. е възразила

срещу искането за налагане на заповед, тъй като получаваното от С. възнаграждение е в по-нисък размер от МРЗ, и от него не могли да се правят удържки.

От приложеното в цялост ИД се установява още, че по отношение на другия длъжник - В.А.Х. са извършени множество действия, в т.ч. запови, опис на имущество и др.

Междувременно, на 22.03.2023г. ищцата е депозирала настоящия иск, първоначално пред СРС, за което е образувано гр.д. **г. изпратено по-късно по подсъдност на ПпРС.

Приложено по делото и служебна бележка, издадена от „**“ ЕООД, ГФО за 2022г. на „**“ ЕООД, както и извлечение от банкова сметка на С. по договора за кредит в **, за периода от 08.10.2012г. до 31.05.2022г.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

С оглед депозираната ИМ и направеното искане с молбата за отстраняване на нередовности от 24.04.2023г., съдът приема, че е сезиран само с иск по чл.439 от ГПК, независимо, че с Определение №**г. е приел, че са предявени два иска, в условията на евентуалност, изхождайки единствено и само от първоначалната молба.

За по-голяма прецизност съдът намира да отбележи, че първоначално предявения иск за признаване за установено, че вземането по отношение на „**“ не съществува, поради липса на материална легитимация би бил недопустим.

В конкретния случай издадената заповед за незабавно изпълнение по ч.гр.д.№**г. по описа на РС-Т., е влязла в законна сила на 21.06.2016г.- с изтичане на двуседмичния срок, считано от връчването ѝ, лично на длъжника от ЧСИ, на 07.06.2016г. Няма данни и доказателства за това, така издадената заповед за изпълнение да е оспорена в срока по чл.414 от ГПК. Това е така защото длъжникът в заповедното производство може да се защити срещу издадената срещу него заповед за изпълнение, в т.ч. и като оспори материалната легитимация на кредитора като подаде възражение по чл.414, ал.1 от ГПК. Неподаването на възражение създава стабилитет на издадената заповед за изпълнение. С влизането в сила на заповедта за изпълнение се преклудират всички факти и възражения на длъжника, настъпили преди този момент, поради което длъжникът няма право да се позовава на тях и да оспорва вземането. След влизане в сила на заповедта за изпълнение следва друг етап на защитата на длъжника по оспорване на изпълнението, в който той следва да се позове на непреклудирани факти, настъпили след изтичане на срока за възражение. В този смисъл е трайната и непротиворечива практика на ВКС- Определение №**. на ВКС, I т.о., Определение №***г., на ВКС, IV т.о. и др.

Предвид изложеното, както и с оглед на това, че ищецът в уточнителната молба е конкретизирал, че предявява иск само по чл.439 от ГПК, то същия като допустим подлежи на разглеждане от съда. Разгледан по същество съдът намира същия за неоснователен по следните съображения:

Предявен е отрицателен установителен иск с правно основание чл. 439 ГПК, с оглед на който в тежест на ищеца е да докаже твърдените от него правопогасяващи факти и обстоятелства, от които черпи правата си, а именно липса на годни изпълнителни действия в хода на процесното изпълнително дело, и изтекла погасителна давност към датата на депозиране на исковата молба в съда, въз основа на която е образувано настоящото дело.

Разпоредбата на чл. 439 от ГПК предвижда защита на длъжника по исков ред, след като кредиторът е предприел изпълнителни действия въз основа на изпълнителното основание. Законодателят е уредил защитата на длъжника да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Т. е. в това производство ищецът може да навежда всички правопогасителни, правоотлагащи, правопрекратяващи възражения, основани на факти,

непреклудирани в производството по издаване на изпълнителното основание. Претенцията на длъжника следва да се основава на ново твърдение за настъпил факт, а не на липса на такъв, доколкото основанието на ответника вече е било доказано и удостоверено с изпълнителното основание.

Относно наведеното от ищеца възражение за изтекла погасителна давност, съдът намира следното:

Тъй като ищецът твърди, че не са били предприети годни изпълнителни действия в този период, съдът следва да обсъди спирането и прекъсването на давността. В тази връзка намира следното: Съгласно чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, ако вземането е установено със съдебно решение, срокът на новата давност е всякога пет години. Съдебната практика е категорична, че в случаите, когато изпълнителният лист е издаден въз основа на заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК (какъвто е настоящият случай - въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 417 ГПК, издадена по ч.гр. д. № **г. по описа на РС –Т.), или влязла в сила заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, погасителната давност е винаги пет години, считано от датата на влизане в сила на заповедта, като влязлата в сила заповед за изпълнение установява вземането със СПН, поради забраната за пререшаване, освен при новооткрити и новонастъпили обстоятелства (чл.424 от ГПК).

В допълнение съдът счита за необходимо да посочи, че съгласно действащия ГПК, когато длъжникът не възрази в рамките на преклузивния срок по чл. 414, ал. 2 ГПК (в случая липсват както такива твърдения, така и доказателства по делото), заповедта за изпълнение влиза в сила, добива стабилитет, което има за последица окончателно разрешаване на правния спор относно съществуването на вземането по заповедта. Съгласно т.14 от ТР № ** г. по т. д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, действащия ГПК урежда заповедното производство като част от изпълнителния процес, поради което заявлението за издаване на заповед за изпълнение не прекъсва давността. Последната се прекъсва с предявяване на иск за съществуване на вземането, като съгласно чл.422 ГПК предявяването на иска има обратно действие само ако е спасен срока по чл. 415, ал. 1 ГПК. Ако установителен иск по чл. 422 ГПК не е предявен или ако е предявен след изтичане на срока по чл. 415, ал. 1 от ГПК, давността не се счита за прекъсната със заявлението. Наред с това, неподаването на възражение по чл. 414, ал. 2 от ГПК създава презумпция, че вземането е безспорно, поради което с изтичането на срока заповедта влиза в сила и въз основа на нея се издава изпълнителен лист, съгласно чл. 416 от ГПК. Поради горното настоящият съдебен състав намира за приложим в случая чл. 117, ал. 2 от ЗЗД, доколкото безспорно е по делото, че процесният изпълнителен лист е издаден въз основа на влязла в сила заповед за изпълнение.

Съгласно чл. 116, б. "в" ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на действия по принудително изпълнение. Същинско действие по принудително изпълнение може да предприеме само съдебния изпълнител или друг орган на принудително изпълнение - напр. публичен изпълнител, синдик, съд по несъстоятелността, и то прекъсва давността, но последната е свързана с поведението на кредитора - тя не се влияе от поведението на други лица. Затова когато искането е направено от вискателя своевременно, но изпълнителното действие не е предприето от надлежния орган преди изтичането на давностния срок по причина, независеща от волята на кредитора, давността се счита прекъсната с искането, дори и когато то е било нередовно, ако нередовността е изправена надлежно по указание на органа по изпълнението. Давността не се прекъсва веднъж с искането и още веднъж с предприемането на действието. Прекъсването е едно - с предприемането на действието, но се счита да е настъпило с обратна сила, ако след поискването давността е изтекла. След това тя се прекъсва последователно във времето, когато осъществяването на способа става чрез отделни процесуални действия: заповест или възбрана, опис, оценка, насрочване на продан, разгласяване, приемане на наддавателни предложения, провеждане на наддаването и т. н. до

влизване в сила на постановлението за възлагане.

Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС, налагането на заповест или възбрана в изпълнителното производство съставлява насочване на изпълнението върху отделен имуществен обект на длъжника, поради което прекъсва давността. С налагането на заповест или възбраната длъжника започва да търпи ограничение в правната си сфера - неговите актове на разпореждане стават непротивопоставими на първоначалния и присъединените кредитори. Съгласно горесцитираното тълкувателно решение давността в изпълнителния процес се прекъсва многократно - с предприемането на всеки отделен изпълнителен способ и с извършването на всяко изпълнително действие, изграждащо съответния способ. Искането да бъде приложен определен изпълнителен способ прекъсва давността, защото съдебният изпълнител е длъжен да го приложи, но по изричната разпоредба на закона давността се прекъсва с предприемането на всяко действие за принудително изпълнение.

По отношение на наведения по делото от ищеца довод за перемпция настоящият съдебен състав приема, че перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността, и в конкретния случай няма съществено значение, макар и да има данни, че същата може да е настъпила по отношение на ищеца, считано от дата на налагане на възбраната -27.06.2016г. до 27.06.2018г., доколкото в този период няма данни да са предприемани каквито и да са принудителни действия по отношение на него. По отношение обаче на другия длъжник по ИД такава не е настъпила, доколкото от доказателствата по делото се установява, че по отношение на него са предприемани редица действия, в периода от образуване на ИД до завеждане на ИМ- заповест на трудово възнаграждение и удържки от него, опис на движими вещи, заповест на банкови смети и др.

Действително по въпроса дали погасителната давност се прекъсва от изпълнително действие, извършено по изпълнително дело, по което е настъпила перемпция , както и по въпроса дали в случай на множество солидарни длъжници в изпълнителното производство, може перемпция да настъпи само по отношение на тези от тях, срещу които не са предприемани изпълнителни действия в продължение на две години, и независимо от това, че в същия период изпълнителни действия са предприемани срещу останалите длъжници, или за настъпване на перемпцията трябва да е налице бездействие на вискателя по отношение на всеки от солидарните длъжници в производството има образувано т. д №3/2023г. на ОСГТК на ВКС, по което все още няма постановено решение.

По отношение на първия въпрос настоящия състав на съда възприема съдебната практика, постановена в Решение № **г. по гр. дело № **г. на III г.о. на ВКС; Решение № **г. по гр. д. № **г., IV г. о. на ВКС, Решение № ***г. по гр. д. № **г., IV г. о. на ВКС, Решение № **г. по гр.д. № **г., III г. о. на ВКС, Решение № **г. по гр. д. № **г., III г. о. на ВКС, Определение № ***г. по гр. д. № ** г., IV г. о. на ВКС и др. В тези решения е постановено, че при перемпцията правото на принудително изпълнение на вискателя не се погасява окончателно, а само за конкретното изпълнително производство. Прекратяването на изпълнително дело по чл. 433, ал. 1, т. 8 от ГПК има за правна последица само прекратяване на започнало изпълнително производство, но не погасява изпълняемото право на вискателя. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново – отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността, независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело, или не е образувал ново дело (каквото е настоящия случай), но във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора, нито ползва или вреди на длъжника, тъй като давността е свързана с поведението на кредитора и не се влияе от поведението на други лица. Последиците при перемпция по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК са от процесуален характер -

изпълнителният лист не губи характера си на изпълнително основание, а материалното право на вискателя продължава да съществува.

Затова и съда приема, че дали по отношение на ищеца е настъпила перемцията, в конкретния случай няма съществено значение за института на погасителната давност, съотв. за нейното спиране и/или прекъсване.

По отношение на втория въпрос съда възприема практиката на съдилищата, в която е посочено, че солидарните длъжници дължат на кредитора едно и също задължение, и той има право на избор срещу кого от тях да насочи изпълнението, съгласно разпоредбата на чл. 122 ЗЗД. Извършените действия спрямо едно от солидарно задължените лица имат действие и спрямо останалите – аргумент от чл. 123 ЗЗД. Плащането от един от длъжниците намалява общото задължение и освобождава от отговорност за тази част и останалите длъжници, а едновременно извършване на принудителни действия спрямо всеки от длъжниците би довело до прекомерно начисляване на разноски по изпълнението. Затова и срокът по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК тече общо за всички солидарни длъжници по делото, а не поотделно за всеки един от тях. След като има едно изпълнително дело, поисканите действия от вискателя се отнасят общо за всички длъжници, поради което няма как за един длъжник да важи един срок, а за друг да важи друг срок.

При така изложеното съдът приема, че предприетите по отношение на солидарния длъжник принудителни действия имат отношение и спрямо главния длъжник по делото. В този смисъл възражението на ответниците, че в конкретния случай давността е многократно прекъсвана в т.ч. с предприемане на действия спрямо поръчителя, се явява основателно, поради което вземането по ИЛ не е погасено по давност.

Но дори и съда да възприеме обратното, че принудителните действия спрямо Насуф не касаят ищцата, то иска отново се явява неоснователен. В случая по отношение на ищцата погасителната давност е започнала да тече на 07.06.2013г. На 27.06.2016г. по образуваното ИД №1**г. е наложена възбрана на недвижим имот на ищцата, с което действие е прекъсната давността, и е започнала да тече нова 5-годишна давност. С налагане на заповед върху МПС, на 16.10.2020г., както и наложените впоследствие заповеди върху банкови сметки на длъжника С., на 13.10.2022г. отново е прекъсната давността, като от този момент до подаване на ИМ в съда на 23.03.2023г. не е изтекъл 5-годишният давностен срок за вземането по ИЛ.

С оглед гореизложеното предявеният иск по чл. 439 от ГПК следва да се отхвърли като неоснователен.

По разноските

При този изход на делото съдът намира, че разноски на ответниците се дължат от ищеца, на осн. чл.78, ал.3 от ГПК. Посоченото от процесуалния представител на ищеца-Решение на Съда на ЕС от 16.07.2020г. по дело **г., в случая е неприложимо, тъй като то е постановено по повод неравноправни клаузи в договори за кредит, обезпечен с ипотека, а настоящия случай не е такъв. В този смисъл ищеца дължи разноски на ответниците.

Тъй като ответника „** нито е поискал, нито е представил списък на разноските, нито пък има доказателства за сторени разноски по делото, то съда намира, че такива не му се дължат.

По отношение на разноските на **, които са претендирани в отговора по ИМ, съдът намира, че ищеца дължи разноски на този ответник за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 150.00лв., съобразено с разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. чл. 37 от ЗПП, във вр. чл. 25 от НЗПП

Въз основа на изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от **Г. М. С., ЕГН ******* от гр.П. обл.Т., ул.*** ИСК против „***” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С. бул. *** представлявано от всеки двама изпълнителни директори, действащи заедно или от всеки изпълнителен директор, действащ заедно с прокурист: С.А.Г., Т.В.М. Д.П.С., Т.В.И., П.Р., А.В.А, Д.С.Д. и Н.В.М. (правоприемник на „***, гр.С. ЕИК ***), и против „***” ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. С. район Витоша, ж.к.***, представлявано заедно или поотделно от Р.И. и Т.И.В., за **ПРИЗНАВАНЕ ЗА УСТАНОВЕНО**, в отношенията между страните, че спрямо **Г. М. С., ЕГН ******* не съществува вземане по ИЛ от 07.06.2013г., издаден в полза на ** по ч.гр.д. №**г. по описа на РС-Т., за сумата 13578.09 лв., представляваща неизпълнение по парично задължение по договор за кредит от 09.10.2012г., ведно със законната лихва, считано от 04.06.2013г. до окончателното изплащане на задължението, за сумата 1235.44 лв. - договорна лихва за периода от 26.02.2013г. до 03.06.2013г.; за сумата 372.08 лв. - наказателна лихва за периода от 03.03.2013г. до 03.06.2013г.; за сумата 60.00 лв. - заемни такси; за сумата 304.91лв. - разноски по делото, и за сумата 554.00лв. - юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 439, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА **Г. М. С., ЕГН ******* от гр.П. обл.Т., ул.*** **ДА ЗАПЛАТИ** на „***” АД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. С. бул. *** **СУМАТА 150.00лв. (сто и петдесет лева и 00ст.),** представляваща разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение, на осн.чл.78, ал.3 от ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на въззивно обжалване, в двуседмичен срок, с жалба, пред Окръжен съд гр. Т., считано от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – П. _____